

ת"פ 44503/05/16 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מחמוד אבו סיאם - נדון, סאבר אבו סיאם

בית משפט השלום בבאר שבע

27 אפריל 2017

ת"פ 44503-05-16 מדינת ישראל נ' אבו סיאם ואח'

לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד יוסי פדידה

נגד
הנאשמים

1. מחמוד אבו סיאם - נדון
2. סאבר אבו סיאם (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רחאל

פסק דין (ביחס לנאשם 2)

הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון, על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן בעבירה של סיוע לתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 380 בנסיבות של סעיף 382(א)+31 לחוק העונשין - התשל"ז - 1977).

עניינה של העבירה בה הורשע הנאשם בכך שכמפורט בכתב האישום המתוקן בו הודה, ציית הנאשם דן להוראתו של הנאשם 1 והעביר אלות עץ מתא המטען לתא הנוסעים ברכב בו נסעו ובהמשך, הגיעו הנאשם דן, הנאשם 1 ואחר נוסף למקום שבו התרחש אירוע אלים ובכללו נפצע ונדקר הנאשם 1 והוכה באופן מסיבי האחר שהיה עם הנאשם דן.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה ביחס לעונש ואולם הוסכם על תיקון כתב האישום והודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן כמו גם על דחיית הטענות לעונש עד לאחר קבלת התסקיר.

להשלמת התמונה יצוין, כי בעניינו של הנאשם 1 הגיעו הצדדים להסדר טיעון אשר כלל הודאה בביצוע העבירה דן כמבצע עיקרי, תוך שלנאשם 1 יוחסו בפרק העובדות שבכתב האישום המתוקן מעשי אלימות (בניגוד לנאשם דן, אשר לא יוחס לו ביצוע מעשי אלימות בפועל) ובעניינו של הנאשם 1 (המעורב העיקרי) הסכימה המאשימה במסגרת הסדר הטיעון לעונש בדמות מאסר בפועל בן 3 חודשים שיכול ויורוצה בעבודות שירות (בהסדר המשך הסכימו הצדדים כי הנאשם 1 ירצה חלק האמור לעיל מאסר בפועל בן חודשיים וחצי כמאסר של ממש).

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי המדובר בצעיר בן 21, אשר עובר למעצרו היה בעיצומו של תהליך גיוס

לצה"ל, עובד למחיתו ועולה מהתסקיר כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד ולאחר מכן השתלב בעבודה והתמיד בעבודה עד לתקופת מעצרו.

שירות המבחן, עמד על הרקע לאירוע (סכסוך בין משפחות שמקורו בסכסוך מקרקעין), שירות המבחן עמד על כך שהצדדים הגיעו ל"סולחה" תוך שציין כי המתלוננים מוכרים לשירות המבחן בין השאר בשל הפגיעה בנאשם עצמו באירוע, פגיעה בגינה עמדו הם לדין.

שירות המבחן עמד בהרחבה על גינוי שגינו בני משפחת הנאשם את מעורבות הנאשם, התרשם כי לנאשם יכולות תפקוד גבוהות שבאו לידי ביטוי בין השאר בתפקוד במסגרות החינוכיות והתעסוקתיות.

שירות המבחן גם התרשם כי מעצרו של הנאשם לראשונה בחייו היה מטלטל ומהווה מקור להרתעה ממשית.

שירות המבחן עמד על שאיפותיו הנורמטיביות של הנאשם כמו גם העדר העבר הפלילי.

מנגד, ציין שירות המבחן כי הנאשם לא נטל אחריות על ביצוע העבירה, התקשה להתייחס באופן מעמיק לנסיבות העבירה ולדפוס התנהגותו, השליך את האחריות למעשיו על המתלוננים (אשר כאמור הואשמו בנפרד בגין חלקם), והתקשה לזהות בעייתיות במעשיו ומכאן נמנע שירות המבחן להמלצה.

ב"כ המאשימה, עתר למתחם עונש הנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות וביקש להשית עונש ברף הנמוך עד הבינוני של המתחם.

ב"כ הנאשם ביקש, חרף העדר ההמלצה על ידי שירות המבחן, להורות על ביטול הרשעת הנאשם, תוך שהציע לאזן הקלה זו בדמות עיצום כספי שיקוזז מהפיקדון.

אציין כבר עתה, כי על פניו, ישנו קושי בהיעתרות לעתירת הסניגור.

הכלל, שהותווה בהלכה הפסוקה, באופן חד משמעי, הוא כי אדם המבצע עבירה יורשע. ההרשעה היא הכלל וביטול או הימנעות מהרשעה הם חריג לכלל שככלל יתכן רק במקרים חריגים העונים לשורה של תבחינים שנקבעו בהלכה הפסוקה.

לכאורה, הימנעות שירות המבחן מהמלצה טיפולית, סותמת את הגולל על אפשרות ביטול ההרשעה.

סבורני כי בעניינו של הנאשם דנן התמונה מורכבת יותר, ובעניינו של הנאשם דנן חרף האמור לעיל, דומה כי מתקיימות

נסיבות מיוחדות שמצדיקות סטייה מהכלל האמור לעיל, נסיבות שיש בהן להצדיק את ביטול ההרשעה גם בהינתן העולה מהתסקיר וגם חרף הקושי הנובע מכך.

מהתסקיר עצמו עולה כי למעשה בכל הקשור למאפייני אישיותו של הנאשם ותפקודו, הרי שמדובר בתסקיר חיובי. התסקיר הופך לשלילי רק נוכח הכחשת הנאשם בפני שירות המבחן את ביצוע העבירה.

בפני הוסברה הכחשה זו והנאשם שב ונטל אחריות על ביצוע העבירה.

בנוסף, בעניינו של הנאשם דנן, לאור הנסיבות הנלמדות מכתב האישום המתוקן עצמו, בהינתן חלקם של המתלוננים באירוע ולמעשה בהינתן העובדה שבסופו של יום מדובר היה באירוע דו צדדי שבו יד המתלוננים דווקא "גברה" בכל הקשור לעוצמת האלימות וגרימת החבלות, הרי שעצם הקושי להביע אמפתיה כלפי המתלוננים אינו בלתי סביר.

אכן בפני שירות המבחן התקשה הנאשם להתייחס לחלקים המכשילים בהתנהגותו שלו, ואולם קושי זה הינו רק חלק מהתמונה הכוללת והמורכבת בעניינו.

מעבר לתפקוד הנורמטיבי העולה מהתסקיר, ומעבר לעובדה שממילא מקום שהמאשימה עתרה לעונש של מאסר על תנאי הרי שגם המאשימה עצמה לא ראתה את חלקו של הנאשם כמשמעותי במיוחד, הרי שישנם שני רכיבים נוספים שתומכים בקבלת העתירה להחריג את עניינו של הנאשם מהכלל בכל הקשור לביטול ההרשעה.

ראשית, המדובר בנאשם שכעולה מהתסקיר כמו גם מאישור שהוצג לפניו, החל בהליכי גיוס לצה"ל חודשים רבים טרם האירוע.

אין דינו של המתגייס מכוח הוראות חוק המחייבות אותו להתגייס כדינו של מי אשר כלל אינו מחויב על פי חוק בשירות צבאי, של מי אשר אחוז המתגייסים בסביבתו אינו גבוה ואשר באי הגיוס אין בכדי להחריגו מסביבתו כמי שמתגייס הן מכוח חוק והן מכוח העובדה שאי הגיוס יחריגו מסביבתו.

הנאשם, ובמנותק מההליך ועוד קודם להליך, בחר להתנדב להתגייס לצה"ל. כעולה מהתסקיר, המדובר בנאשם שעבד למחייתו ואשר למעשה בחר, בחירה מודעת, להפסיק לעשות לביתו ולתרום למדינה ולחברה פרק זמן ארוך מזמנו, תוך שבתקופה זו מטבע הדברים תפגע השתכרותו והכל מתוך התנדבות.

מעבר לנכונות לאותה הקרבה כלכלית, הנאשם גם הסכים לעזוב את ביתו לטובת תקופה תובענית וקשה והכל מתוך רצון לתרום למדינה ולכלל.

בנכונות זו, יש בכדי להעמיד את הנאשם, כמופת לסביבתו, ומטבע הדברים כיום, בעת סגריר, ראוי כי נכונות זו תעמוד לזכותו.

בנוסף, הנאשם הציע לאזן את ביטול ההרשעה ברכיב עונשי מוחשי בדמות עיצום כספי משמעותי.

יש לזכור כי הנאשם 1 אשר חלקו דומיננטי יותר נדון לקנס בסך 1,000 ₪ ונכונות הנאשם לשאת ברכיב כספי משמעותי הרבה יותר, מהווה איזון של ממש לכל הקשור למוחשיות הענישה.

אכן, צודק ב"כ המאשימה כי אין בהרשעה לכשעצמה בכדי לחסום אוטומטית את הליך הגיוס, ואולם בעניינו של הנאשם דנן, בהינתן מכלול הנסיבות, דומה כי חלף השתת המאסר המותנה לו עתרה המאשימה, יש מקום להציב את אותו רכיב מוחשי שהציעה ההגנה בדמות העיצום הכספי, ולאפשר לנאשם, בשים לב לאמור לעיל אודות מאפייניו לרבות נכונותו לתרום לחברה ולכלל, להמשיך במהלך חייו לרבות המשך הליכי הגיוס ללא מכשלה בדמות ההרשעה, ובפרט בהינתן חלקו בפועל בביצוע העבירות כמפורט בכתב האישום המתוקן ולאבחנה הברורה בין חלקו לבין חלקם של המעורבים האחרים (כנלמד מכתב האישום המתוקן).

לאור כל האמור לעיל, ולא בלי היסוס, אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם ודן את הנאשם ללא הרשעה.

אני מחייב את הנאשם לחתום על התחייבות בסך 3,000 ₪ שלא יעבור משך שנה מהיום כל עבירת אלימות ו/או איומים.

לאור הצעת ב"כ הנאשם, אני מחייב את הנאשם בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסכום של 6,000 ₪. סכום ההוצאות יקוזז מהפיקדון שהופקד על ידי הנאשם בתיק המעצר הקשור בתיק זה.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

ניתנה והודעה היום א' אייר תשע"ז, 27/04/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

הוקלדעלידימלוינהדנילוב